

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΥΜΟΥΤΣΑΝΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ἔργο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 65ο - ΤΕΥΧΟΣ 717 ●
● ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2024 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Ποῦ κατοικεῖ ὁ Χριστός;

Ποῦ κατοικεῖ ὁ Χριστός; Εἶναι «ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς» (Ψαλμ. β' 4). Εἶναι ὁ Οὐράνιος, ὁ Παντοδύναμος. Κατοικεῖ στήν οὐσία τῆς Θεότητος. «Εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατρὸς» (Ἰωάν. α' 16). Κάθεται ὡς Θεὸς Λόγος στὸ θρόνο τῆς Θεότητος.

● Ποῦ κατοικεῖ ὁ Χριστός; Κατοικεῖ καὶ στὴ γῆ. Ἐγίνε ἀνθρώπος γιὰ μᾶς. «Σχήματι εὑρεθείς ὡς ἀνθρώπος ἐταπείνωσεν ἑαυτόν» (Φιλιπ. β' 7). «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ἰωάν. α' 14).

● Δέν Τόν χωροῦν οἱ οὐρανοί. Ὁ Χριστός καὶ διαστέλλεται καὶ συστέλλεται. Ὡς Θεὸς διαστέλλεται καὶ καλύπτει τὰ σύμπαντα. Δέν ὑπάρχει γωνία τοῦ ἀπεράντου σύμπαντος, ποῦ δέν δεσπόζει ὁ Χριστός ὡς Θεός. Ὡς ἀνθρώπος, ἢ μᾶλλον ὡς Θεάνθρωπος, συστέλλεται καὶ χωράει σέ μία φάτνη, σέ μία ὑπαρξί, στήν παρθενική μήτρα τῆς Θεοτόκου, σέ μία θεία Λειτουργία, σέ ἕνα ἅγιο Ποτήριο.

«Ὁ ἀχώρητος παντὶ πῶς ἐχωρήθη ἐν γαστρί;» (κάθισμα Χριστουγέννων). «Ἐφάνη ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἀνθρώπος δι' ἡμᾶς».

● Ποῦ κατοικεῖ ὁ Χριστός; Ἐνῶ εἶναι ὁ κατοικῶν, συγχρόνως εἶναι καὶ ὁ ἀκατοίκητος. Δέν ἀνοίγουν οἱ πόρτες τῆς γῆς σ' Αὐτόν ποῦ ἦρθε ν' ἀνοίξη τὴν κεκλεισμένη πύλη τῆς Ἑδέμ, τὴν πύλη τοῦ Οὐρανοῦ. Σάν νά τοποθετήθηκε παντοῦ ἡ ἐπιγραφή: «Ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος γιὰ Σένα! Κατοικία γιὰ Σένα δέν ὑπάρχει. Σ' ἕνα σπήλαιο, ἂν θέλεις, πήγαίνε νά πρωτοκατοικήσης. «Τόπος» γιὰ Σένα δέν ὑπάρχει. «Κατάλυμα» δέν βρίσκεται γιὰ νά φανῆ ἡ παρουσία Σου. Ὅλες οἱ οἰκίες, οἱ κατοικίες, οἱ σκηνές, ἀλλὰ καὶ τὰ παλάτια γιὰ Σένα δέν προσφέρονται!

● Ποῦ κατοικεῖ ὁ Χριστός; Ὡς Θεός ἄυλος, σωματωθεῖς, κατοικεῖ μέσα στό σῶμα τό ἀνθρώπινο. «Ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τό πλήρωμα τῆς Θεότητος σωματικῶς» (Κολοσ. β' 9). Ἐνα ἀνθρώπινο σῶμα μόνο βρέθηκε νά κατοικήσει μέσα σ' αὐτό τό πλήρωμα τῆς Θεότητος. Εἶναι τό σῶμα τῆς Παρθένου.

● Ποῦ κατοικεῖ ὁ Χριστός; Στήν παρθενική ὑπαρξί τῆς Μαρίας. «Χαῖρε σκηνή τοῦ Θεοῦ καί Λόγου».

● Ποῦ κατοικεῖ ὁ Χριστός; Κυρίως κατοικεῖ στήν καρδιά τῶν πιστῶν. «...κατοικήσαι τόν Χριστόν διά τῆς πίστεως ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν» (Ἐφεσ. γ' 17).

—Πιστοί! Οἱ ποιμένες. Ρωτοῦν: «Ποῦ ὁ Χριστός γεννᾶται;» (Ματθ. β' 4).

Θά Τόν βρῆτε. «Εὐρήσετε βρέφος ἐσπαργανωμένον, κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ» (Λουκ. β' 12). Βρῆκαν τόν Χριστό. Τό σπίτι Του δέν τό βρῆκαν. Δέν εἶχε σπίτι. Δέν εἶχε «ποῦ τήν κεφαλὴν κλίνῃ» (Ματθ. η' 20). Πρόχειρη μία ἀχυροκαλύβα, κάτι χειρότερο, μία βρώμικη σπηλιά. Μετακομίζει σέ λίγο. Σέ πρόχειρο σπιτάκι. Μόνιμη κατοικία Του: Ἡ καρδιά τῶν πιστῶν.

—Πιστοί! Οἱ μάγοι. Ἄγγελος ὁδηγός τῶν βοσκῶν στό πρόχειρο κατάλυμα, στό σπήλαιο. Ἄν εἶχε μόνιμη κατοικία, μέ ὁδὸ καί ἀριθμὸ καί συγκεκριμένη γειτονιά, δέν θά τοὺς ἔλεγε: Ψάξτε νά βρῆτε...

Ἄστéρι ὁδηγός τῶν μάγων στόν πρόχειρο οἰκίσκο, ὅπου μετακόμισε ἡ Παρθένος μέ τό Βρέφος. Πιστοί ἐρευνητές οἱ μάγοι, οἱ σοφοί. Ψάχνουν. Ποῦ

εἶναι; Ποῦ κατοικεῖ; «Ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Εἶδομεν γάρ αὐτοῦ τὸν ἀστέρα ἐν τῇ ἀνατολῇ καὶ ἤλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ» (Ματθ. β' 2). Βασιλιάς ὁ Χριστός. Παλάτια δέν ἔχει. Καρδιές ὅμως ἔχει.

● Ποῦ κατοικεῖ ὁ Χριστός; Στήν ὁδό...! Στήν ὁδό Πουθενά!...

— Πουθενά δέν ὑπάρχει. Καί ἂν ὑπάρχη, εἶναι σάν κυνηγημένο πουλί.

— Πουθενά δέν ὑπάρχει! Τό ἀκοῦτε; φωνάζει ὁ θηριώδης Ἡρώδης. Καί ἂν ὑπάρχη, ἐγὼ θά Τόν ἐξαφανίσω! Θά Τόν ἐξαφανίσω ἀπὸ τῆ ζωῆ! Θά Τοῦ κάνω ἔξωσι καί ἀπὸ κεῖ πού μένει.

— Τό θρονιασμένο θηρίο βρυχάται. Μπρός! Ἄκονιστε μαχαίρια. Θεριστε τὰ βρέφη. Ἀνάμεσά τους θά εἶναι καί αὐτός, πού τολμᾶνε νά Τόν λένε βασιλιά! Κι ἂν ὑπάρχη, θά Τόν πάω στό Πουθενά!...

● Δέν εἶναι μόνο ὁ Ἡρώδης. Πολλοί οἱ συνεχιστές καί μιμητές τοῦ φονικοῦ του πάθους.

● Ποῦ κατοικεῖ ὁ Χριστός; Ποῦ κατοικοῦν χιλιάδες μικροὶ Χριστοί; Στόν προθάλαμο τῆς ζωῆς, στήν εὐλογημένη κυφορία. Ἄλλά;...

Ποῦ θά κατοικήσουν τελικά; Πουθενά! Γιατί; Ὁχι! Στριγγλίζει ὁ φονιάς! Ὁχι δέν θά γεννηθοῦν τὰ βρέφη πού κυφοροῦνται. Τὰ ἐργαλεῖα γιατί τὰ ἔχουν οἱ γιατροί, οἱ ἐκτροσιολόγοι; Για νά συνεχίζουν τό ἐγκλημα τοῦ ἀπαίσιου Ἡρώδη. Ἐξωσι! Τό ἀποφασίζουν. Ὁ νόμος τοὺς ἐπιτρέπει. Μόνο; Τοὺς ἀμείβει: Ἐκτροσι! Σφάζετε ἐλεύθερα! λέει ὁ νόμος μιᾶς Βουλῆς,

Χριστούγεννα

Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο

Ἡ εὐαγγελιστής μιλάει γιά τόν τρόπο, πού ἦλθε ὁ Λόγος. «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ἰωάν. α' 14). Ὁ Λόγος ἦρθε μέ τόν τρόπο τῆς σαρκώσεως, μέ τό νά γίνη «σὰρξ». Ἐδῶ ἡ λέξις «σὰρξ» σημαίνει «ἄνθρωπος», ὅπως καί σέ ἄλλα χωρία. Λέει ὁ Ἡσαΐας: «Ὁψεται πᾶσα σὰρξ τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ» (Ἠσ. μ' 5). Λέει καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Οὐ δικαιωθήσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σὰρξ» (Γαλ. β' 16). Δηλαδή: Δέν θά δικαιωθῆ ἀπό τά ἔργα τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου κανένας ἄνθρωπος.

.....
πού κάποτε ἦταν Βουλή τῶν Ἑλλήνων...Τώρα; Τείνει νά γίνεи Βουλή τῶν ἀμβλύσεων καί τῶν ὁμοφυλοφιλικῶν σχέσεων!

- Χριστέ! Ποῦ τελικά κατοικεῖς;
- Γιά τούς ἀθέους στό Πουθενά.
- Γιά τούς πιστούς παντοῦ κατοικεῖς! Ὁ ἀπόστολος Παῦλος βλέπει τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, τήν σαρκωμένη Ἀγάπη, πού κατοικεῖ στίς λίγες ἅγιες ψυχές. Βλέπει «τό πλάτος καί τό μῆκος καί τό βάθος καί τό ὕψος τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. γ' 18-19).

— Ἐλα, Χριστέ, ὅσο κι ἂν ἄλλοι (οἱ πολλοί) Σέ διώχνουν, ἔλα νά κατοικήσης μέσα μας. Ἐλα στήν εὐλογημένη φάτνη τῆς Ἐκκλησίας Σου. Ἐλα στίς ψυχές τῶν λίγων πιστῶν, πού Σέ θέλουν, πού Σέ λαχταροῦν, πού ψάχνουν νά Σέ βροῦν γιά νά Σέ ἐγκολπωθοῦν. «Ἐλθέ καί σκήνωσον ἐν ἡμῖν».

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

- «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο». Ὁ ἴδιος ὁ Θεός Λόγος, ὁ Χριστός ἐγίνε ἄνθρωπος. Ἐμφανίστηκε μέ ἀνθρώπινη μορφή. Ἐνηθρώπησε. «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο». Δέν σημαίνει ὅτι ὁ Θεός Λόγος μεταβλήθηκε σέ ἄνθρωπο. Δέν σημαίνει ὅτι ἡ θεία φύσις μετατράπηκε σέ ἀνθρώπινη φύσι καί οὐσία, ἀλλά σημαίνει, ὅτι ὁ Θεός Λόγος προσέλαβε (Ρωμ. ιε' 7), φόρεσε τήν ἀνθρώπινη φύσι.

- Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Θεός Λόγος. Ἐκεῖνος «δι' οὗ τά πάντα ἐγένετο». Εἶναι ὁ Δημιουργικός Λόγος. Κάθε δημιουργία, δική Του εἶναι. Ὅλα τά ἔφτ ιαξε μέ τό λόγο Του. «Εἶπε καί ἐγενήθησαν» (Ψαλμ. λβ' 9). Δέν εἶναι μόνο ποιητικό αἶτιο ὁ Θεός Λόγος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Εἶναι καί τελικό αἶτιο, ὁ σκοπός τῆς κτίσεως. Ὅλα ἀπ' Ἐκεῖνον καί σ' Ἐκεῖνον. «Τά πάντα δι' αὐτοῦ καί εἰς αὐτόν ἔκτισται» (Κολοσ. α' 16).

- Τό ρητό «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ἰωάν. α' 14) σηματοδοτεῖ τήν Ἐκκλησία. Ἄν ὑπάρχη ἓνα ρητό, ὅπου συνοψίζεται ὁ νέος κόσμος τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅλο τό ἔργο τῆς νέας Δημιουργίας, εἶναι αὐτό τό ρητό. «Καί ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καί ἐθεασάμεθα τήν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πλήρης χάριτος καί ἀληθείας» (Ἰωάν. α' 14). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ὁ Θεός Λόγος ἐγίνε ἄνθρωπος καί κατοίκησε ἀνάμεσά μας, καί ἀπολαύσαμε ὡς ἔκπαγλο θέαμα τῆ

δόξα Του, δόξα πού έχει ως μονογενής Υιός από τον Πατέρα. Γεμάτος χάρι και όμορφιά!».

Δύο τά σπουδαιότερα χωρία

- Δύο θεωρήθηκαν ανέκαθεν ως τά σπουδαιότερα χωρία της Καινής Διαθήκης. Τό ένα χαρακτηρίστηκε «ή καρδιά του Θεού». Είναι τό «Ούτως ήγάπησεν ό Θεός τον κόσμον, ώστε τον υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν, ίνα πᾶς ό πιστεύων εις αυτόν μή απόληται, άλλ' έχη ζωήν αιώνιον» (Ιωάν. γ' 16). Τό άλλο χαρακτηρίστηκε «ή σύνοψις της Καινής Διαθήκης». Είναι τό «Ό Λόγος σάρξ εγένετο και έσκήνωσεν έν ήμίν». Κάθε λέξις του ρητού αυτού κι ένα διαμάντι.

- «Έσκήνωσε». Σκηνή του Θεού είναι ή Έκκλησία.

- «Έγένετο». Η σάρκωσίς Του είναι γεγονός. Έγινε αυτό πού δέν ήταν και παρέμεινε και αυτό πού ήταν.

- «Σάρξ». Η αγάπη έκανε άνθρωπο τον Θεό Λόγο.

- «Ό Λόγος». «Τόν Θεόν Λόγον προσκυνοῦμεν». Τό Πρωτεύον, τό Ουσιώδες, ένα είναι: Ό Ίησοῦς Χριστός, πού έγινε για μάς άνθρωπος. Ό Θεός, «άληθώς», κατώκησε μετά των ανθρώπων. Σκήνωσε σ' έμάς και μ' έμάς, για έμάς! Δέν Του άρκοῦν οί ουρανοί. Θέλει και τή δική μας σκηνή και τή δική μας καρδιά και τή δική μας πίστι και τή δική μας λατρεία και τον δικό μας λόγο.

- Θαυμάζουμε μέ άπειρο θαυμασμό τήν ενανθρώπησι του Θεού Λόγου. Τί υπέροχες αντιθέσεις στό υπερφυές μυστήριο!

- Στη φτωχική φάτνη ό Μεγάλος Θεός!

- Ανάμεσα στά άλογα ζῶα ό Θεός Λόγος!

- Στά ταπεινά της γής ό Ύψηλός Θε-

ός! Λέει ό ιερός Χρυσόστομος: «Τό ύψηλόν, τῷ ταπεινῷ προσομιλοῦν, αυτό μέν οὔδέν εις τήν οικείαν παραβλάπτεται δόξαν, εκείνο δέ από τής πολλής αντίστησι ταπεινότητος» (Ε.Π.Ε. 12,634). Μετάφρασις: Όταν τό ύψηλό έρχεται σέ έπαφή μέ τό ταπεινό, αυτό μέν δέν χάνει τίποτε από τήν δόξα του, εκείνο όμως τό άνυψώνει.

- Ό Χριστός είναι ή οὐσία της Θεότητας, πού μέ τή σάρκωσί Του δέν μετεβλήθη. Η μεταβολή γίνεται πρός τά πάνω, δέν γίνεται πρός τά κάτω.

Ό άνθρωπος μεταβάλλεται μέ τή δύναμι του Θεού και τήν χάρι και γίνεται άγιος. Ό Θεός δέν μεταβάλλεται. Περιβάλλεται τήν ανθρώπινη φύσι και γίνεται άνθρωπος, χωρίς νά πάψη νά είναι και Θεός. Όποιος μεταβάλλεται, παύει νά είναι εκείνο πού ήταν. Ό Θεός Λόγος γίνεται άνθρωπος χωρίς νά μεταβληθῆ χωρίς νά παύση νά είναι και αυτό, πού πάντοτε ήταν, Θεός άληθινός.

Πρόσληψις

- Γίνεται άνθρωπος. Δηλαδή, προσλαμβάνει τήν ανθρώπινη φύσι. «Ό Λόγος σάρξ εγένετο». Λέει ό ιερός Χρυσόστομος: «Σάρκα, φησί, αυτόν γενέσθαι, οὔ μεταβαλόντα εις σάρκα τήν οὐσίαν, άλλ' αναλαβόντα αυτήν, άνέπαφον μενούσης εκείνης» (Ε.Π.Ε. 12,638). Μετάφρασις: Έγινε σάρκα, χωρίς νά μεταβάλῃ τήν οὐσία σέ σάρκα, αλλά προσέλαβε τήν σάρκα, ένῶ ή οὐσία παρέμεινε άνέπαφος.

- Γίνεται άνθρωπος. Δηλαδή, περιβάλλεται τήν ανθρώπινη φύσι, τή σάρκα, τον ὄλο άνθρωπο. «Ό Λόγος σάρξ εγένετο». «Διά παντός κατοικεῖ τήν σκηνήν· τήν γάρ σάρκα τήν ήμετέραν περιέβαλετο, οὔχ ὡς πάλιν αυτήν αφήσων, άλλ' ὡς διά παντός έξων μεθ' έαυτοῦ» (Χρυ-

σόστομος. Ε.Π.Ε. 12,640). Μετάφρασις : Πάντοτε διαμένει μέσα στη σκηνή. Αφού περιβλήθηκε τη δική μας σάρκα, όχι για να την αφήσει, αλλά για να την έχει πάντοτε.

- Προσλαμβάνει ο Θεός Λόγος την ανθρώπινη φύσι. Εκείνο που πήρε με τη σάρκωσί Του, ονομάζεται «πρόσλημμα». Όλους μᾶς προσέλαβε (Ρωμ. ιε΄ 7). Πήρε κάτι, που δεν είχε, χωρίς ν' αφήσει αυτό που πάντοτε είχε. Μπήκε σε χώρο, που «ουσιαστικά» δεν βρισκόταν. Τό πρόσωπο του Χριστού είναι θεανδρικό. Τί σημαίνει θεανδρικό; Θεανδρικό σημαίνει, ότι αυτό τό πρόσωπο είναι Θεός και συγχρόνως «άνηρ», άνθρωπος. **Δύο φύσεις**, ή θεία και ή ανθρώπινη, ενώθηκαν. Και ο Θεάνθρωπος Χριστός είναι τό πλήρωμα της Θεότητας και τό πλήρωμα της ανθρωπότητας. Που σκηνώνει;

Έσκήνωσε

- **Σκηνή** του Ούρανοῦ: Οί κόλποι του Πατρός.

- **Σκηνή** της γῆς: Η ἀγκάλη της Μητρός, ή σάρκωσις, ή οὐσιαστική παρουσία ανάμεσά μας.

- Τό «πῶς» ἔγινε αυτό, ἄς μή τό ζητᾶμε. «Ὁ ἐν κόλποις του Πατρός πῶς ἐν ἀγκάλαις της Μητρός;» (κάθισμα Χριστουγέννων). «Τό δέ πῶς, μή ζήτηι ἐγένετο γάρ, ὡς οἶδεν αυτός» (Χρυσόστομος, Ε.Π.Ε. 12,640).

Μεγάλη σημασία ἔχει τό «ἐγένετο». «Ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο».

- Ζοῦμε τό Γεγονός· τό μοναδικό, τό πιό μεγάλο, τό ανεπανάληπτο, τό γεγονός που μένει, που συνεχίζεται. Τό ότι ο Λόγος πήρε σάρκα, τό ότι ο Θεός ἔγινε ἄνθρωπος, αυτό δέν εἶναι φαντασία, δέν εἶναι ρομαντισμός. Τό ότι ο Λόγος πήρε μορφή ἀνθρώπου, δέν εἶναι σχῆμα λό-

γου. Εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητο. Ὁ ἥλιος ἀφήνει τά ἴχνη της διαβάσεώς του ὀλοφάνερα. Ἔτσι, καί πολύ ἐκφρατικότερα, ή ἱστορία δύο χιλιάδων χρόνων εἶναι γεμάτη ἀπό τά ἴχνη, ἀπό τή ζωντανή μαρτυρία της παρουσίας του Χριστού.

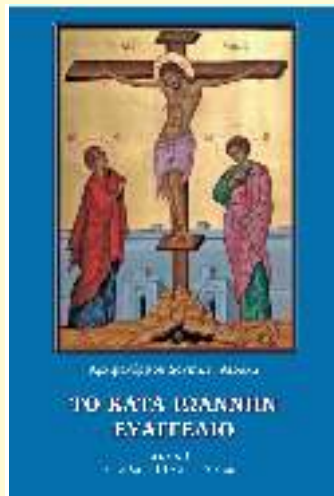
Βιώνουμε τό Γεγονός

- Βιώνουμε τό Γεγονός. Σαρκώθηκε ὁ ἄσαρκος. Πήρε σάρκα ή προαιώνιος βουλή του Θεοῦ. Πήρε σάρκα ή νοσταλγία του ἀνθρώπου!

Πήραν σάρκα οί ἐπαγγελίες του Θεοῦ

Νέα ἔκδοσις

Τό Κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιο τεῦχος Γ΄

Νέο βιβλίο του ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη. Ἐρμηνεύει τά κεφάλαια (ιδ΄ - κα΄) του κατά Ἰωάννην εὐαγγελίου. Κατάλληλο καί για Ἀγιογραφικούς κύκλους.

Σελ. 288. Τιμᾶται 10 εὐρώ.

Τηλ.: 2103212713-6936941857.

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

στόν άνθρωπο. Κάθε φορά, πού μία σκηνή για τόν **κατασκηνωτή Θεό** υψώνεται, έχουμε ένα είδος σαρκώσεως.

Κάθε ψυχή, πού δέχεται τόν λόγο του Θεού, τήν σάρκωσι δέχεται, αφού ό άπρόσιτος άλλοτε Λόγος γίνεται τώρα προσιτός και ποθητός. Κάθε φορά, πού ένας χώρος αφιερώνεται στόν Θεό, μία σάρκωσι έχουμε. Μία νέα σκηνή του Θεού στήνεται. Ένα ακόμα κατοικητήριο του Θεού έτοιμάζεται. Λέει ό ιερός Χρυσόστομος: «Μηδέν άτοπον έποπτεύσης από του “έγένετο”· ου γάρ τροπήν είπον τής άτρέπτου φύσεως εκείνης, αλλά σκηνώσιν και κατοίκησιν» (Ε.Π.Ε. 12,638). Με τ ά φ ρ α σ ι ς : Νά μήν υποφιαστής τίποτε τό άτοπο από τό «έγένετο». Γιατί δέν μίλησα για μετατροπή τής φύσεως εκείνης, πού είναι άμετάτρεπτος, αλλά μίλησα για κατασκηνώσι και κατοίκησι.

- «**Ό Λόγος σάρξ έγένετο**».

Ό Άκτιστος κτίζεται

Ό άκτιστος κτίστηκε.

Ό Ίψιστος έγινε ταπεινός άνθρωπος.

Ό Βασιλεύς των βασιλευόντων έγινε ύπήςκοος.

Ό άπειρος έγινε πεπερασμένος.

Ό άχώρητος χώρεσε στην κοιλία τής Παρθένου.

Ό άγενεαλόγητος απέκτησε γενεαλογικό δένδρο.

Ό άναρχος έλαβε αρχή.

Ό άχρονος και ό αιώνιος μπήκε στή σχετικότητα του χρόνου.

Ό παλαιός των ήμερών έγινε παιδίό νέο.

Ό παντοδύναμος έγινε αδύναμο και κλαυθμηρίζον νήπιο.

Ό πλούσιος έπτώχευσε (Β΄ Κορ. ή 9).

- Τήν σάρκωσι και ένανθρώπησι του

Θεού Λόγου ό απόστολος Παύλος ζωγραφίζει σ' εκείνον τόν υπέροχο ύμνο:

«**Ό Χριστός έν μορφή Θεού υπάρχων ουχ άρπαγμόν ήγήσατο τό είναι ίσα Θεώ, άλλ' έαυτόν έκένωσε μορφήν δούλου λαβών, έν όμοιώματι ανθρώπων γενόμενος**» (Φιλιπ. β΄ 6-7).

Δηλαδή: Ένώ ό Χριστός είναι στή μορφή Θεού, ένω είναι Θεός, δέν θεώρησε τήν ίσοθειά Του ευκαιρία για άπολαυσι των θείων μεγαλείων Του, αλλά μείωσε, έξουθένωσε τόν έαυτό Του μέ τό νά λάβη μορφή δούλου, μέ τό νά έλθη στή μορφή των ανθρώπων, μέ τό νά γίνη τέλειος άνθρωπος.

- Άς δούμε τήν τελευταία φράσι του χωρίου: «**Και έθεασάμεθα τήν δόξαν αυτού, δόξαν ως μονογενοϋς παρά πατρός, πλήρης χάριτος και άληθείας**» (Ίωάν. α΄ 14).

Χάρις και άλήθεια

Οί λέξεις «**χάρις**» και «**άλήθεια**» έχουν έδω στενή σχέση μέ τή λέξι «**δόξα**», πού σημαίνει «**λάμψις**», «**λαμπρότης**», «**μεγαλείο**».

Και ή «**χάρις**» έδω δέν σημαίνει «**ωραιοότητα**», «**κάλλος**», όπως π.χ. στό Λουκ. δ΄ 22: «**Εθαύμαζον επί τοις λόγοις τής χάριτος αυτού**».

Και ή λέξι «**άλήθεια**» είναι έν προκειμένω συνώνυμη μέ τή λέξι «**χάρις**». Σημαίνει «**άληθινό μεγαλείο**». Συνοπτικά θά έξηγουσαμε ως έξής τή φράσι «**Πλήρης χάριτος και άληθείας**» (Ίωάν. α΄ 14): «**Πλήρης χάριτος και ωραιότητας!**» ή «**Πλήρης χάριτος και μεγαλείου!**» ή «**Γεμάτος χάρι και όμορφιά**».

- Στίς έπιστολές του άποστ. Παύλου ή λέξι «**χάρις**» είναι ή χαριστική δωρεά του Θεού. Ό,τι κι άν είμαστε, τό όφεί-

λουμε στή χάρι του Θεού, πού είναι τό πρωτάκουστο δῶρο του Θεού στον άμαρτωλό άνθρωπο καί ή δωρεά του Άγιου Πνεύματος, πού καί συγχωρεϊ τόν μετανοούντα άμαρτωλό, καί φωτίζει τή διάνοια του άποστόλου καί κάθε κήρυκος του Εὐαγγελίου, καί στολίζει μέ χαρίσματα τήν ψυχή κάθε άληθινά πιστοῦ.

Τονίζει ο μέγάλος Παῦλος: «Χάριτι Θεοῦ εἰμί ὁ εἰμι. Καί ἡ χάρις αὐτοῦ ἡ εἰς ἐμέ οὐ κενή ἐγενήθη, ἀλλά περισσότερον αὐτῶν πάντων ἐκοπίασα, οὐκ ἐγώ δέ, ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σύν ἐμοί» (Α΄ Κορ. ιε΄ 10).

• Ἄν γιά τόν άμαρτωλό άνθρωπο τό δῶρο τῆς άφέσεως καλεῖται «χάρις», γιά τό κάλλος του άναμαρτήτου Λόγου του Θεοῦ, του Χριστοῦ, τό άπειρο μεγαλειο Του καλεῖται επίσης «χάρις».

Κατά τήν έκφρασι του ἱεροῦ Αὐγουστίνου ο Χριστός εἶναι «τό μυστήριον του δέους καί τό μυστήριον τῆς γοιτείας, τῆς θείας ἔλξεως».

Στό δρόμο πρὸς τήν θέωσι

• Ὅποιος θαυμάζει τή χάρι, τό μεγαλειο του Χριστοῦ καί άπολαμβάνει τό δῶρο τῆς άφέσεως, καί άνεβαίνει στή μαγευτική κορυφή τῆς αγιότητος, οδηγεῖται πάντοτε μέ τή χάρι του Χριστοῦ στον δρόμο τῆς θεώσεως.

Στό δοξαστικό του ὄρθρου του Εὐαγγελισμοῦ παρουσιάζεται τό πῶς ἡ χάρις κάνει άνθρωπο τόν Θεό καί πῶς ο σαρκωμένος Θεός μέ τήν χάρι Του άπεργάζεται θεό τόν άνθρωπο:

«Ὁ Υἱός του Θεοῦ
Υἱός ανθρώπου γίνεται,
ἵνα του χειρόνος μεταλαβῶν
μεταδῶ μοι του βελτίονος...
Ἄνθρωπος γίνεται Θεός,
ἵνα Θεόν τόν Ἀδάμ άπεργάσῃται.
Εὐφραινέσθω ἡ κτίσις,

χορευέτω ἡ φύσις,
ὅτι ἀρχάγγελος Παρθένω
μετά δέους παρίσταται
καί τό Χαῖρε κομίζει
τῆς λύπης αντίθετον».

π. Δ. Α.

Ὁ Χρυσόστομος γιά τί φιλοξενία

Ζήλος φιλοξενίας

«Τρέχει καί ἵπταται ο γέρων (Ἄβραάμ)· εἶδε γάρ τήν θήραν καί οὐδένα τῆς άσθενείας λόγον ποιησάμενος, ἐπί τήν άγραν ἔδραμε, καί οὐκ ἐκάλεσεν οἰκέτας, οὐκ ἐπέταξε παιδί, οὐδέν βάνουσον οὐδέ ράθυμον ἐπεδείξατο, ἀλλά δι' ἑαυτοῦ ἔδραμε, μονονουχί λέγων· Μέγας θησαυρός, μεγάλη πραγματεία. Δι' ἑαυτοῦ ταύτην ὀφείλω ἐμπορεύασθαι, μή παραδράμη με τό τοσοῦτο κέρδος. Καί ταῦτα ἐποίει ο δίκαιος άνθρωπος άγνωστος ὀδίτας νομίζων ὑποδέχασθαι».

Ε.Π.Ε. 3,684

Μετάφρασις

Τρέχει καί πετᾷ ο γέροντας, διότι εἶδε τό θήραμα. Χωρίς νά ὑπολογίση τίς άδυναμίες, ἔτρεξε γιά νά θηρεύσῃ. Δέν κάλεσε οὔτε ὑπηρέτες γιά βοήθεια οὔτε κάποιον δοῦλο, καί ο ἴδιος δέν ἔδειξε κούρασι οὔτε ὀκνηρία, ἀλλά ἔτρεξε σάν νά ἔλεγε: Μοῦ ἔτυχε μέγάλος θησαυρός, πολύ καλό ἐμπόρευμα. Πρέπει μόνος μου νά τό ἐκμεταλλευθῶ, μή τυχόν καί χάσω τό τόσο μεγάλο κέρδος. Καί ὅλα αὐτά τά ἔκανε ο δίκαιος Ἄβραάμ μέ τή σκέψι, ὅτι ὑποδεχόταν ανθρώπους άγνωστους καί ὀδοιπόρους.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἡ εὐπρέπεια τοῦ Οἴκου

«Χρυσῶν ψυχῶν, οὐχί χρυσῶν σκευῶν»
(Χρυσόστομος)

Στὴν εὐχή τοῦ δευτέρου ἀντιφώνου τῆς θείας Λειτουργίας ὁ πρεβύτερος ἢ ὁ ἐπίσκοπος παρακαλεῖ γιὰ ἓναν ἀπὸ τοὺς πλέον ἀναγκαίους **ἀγιασμούς**: «Ἁγιάσον, Κύριε, τοὺς ἀγαπῶντας τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου Σου». Δηλαδή παρακαλεῖ:

- Νά σώσῃ ὁ Κύριος τὸν λαό Του.
- Νά εὐλογῆσῃ τὴν κληρονομία Του.
- Νά φυλάξῃ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας Του.
- Νά ἀγιάσῃ τοὺς ἀγαπῶντας τὴν εὐπρέπειαν τοῦ Οἴκου Του.
- Νά μὴν ἐγκαταλείψῃ αὐτούς πού ἐλπίζουν στό ὄνομά Του.

● Ἡ εὐχή τοῦ **δευτέρου ἀντιφώνου** παρακαλεῖ γιὰ ὅσους ἐπιμελοῦνται τὴν **εὐπρέπεια** τοῦ Ναοῦ. Γιὰ ὅσους φροντίζουν γιὰ τὴν **τάξι** μέσα στό Ναό, γιὰ τὴν **καθαρότητα** τοῦ ἱεροῦ χώρου, γιὰ τὴν **ταπεινὴ ἐμφάνισι** τοῦ ἁγίου Οἴκου.

● Μιλώντας ἡ Ἐκκλησία γιὰ τὴν εὐπρέπεια τοῦ Ναοῦ, φυσικά ἐκεῖνο πού ἀποκλείει εἶναι ἡ **πολυτέλεια**, ἡ φαντασμαγορία καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ρωτᾷ με ἀγανάκτησι: «**Ἀργυροχοῖον καὶ χρυσοχοῖον**» εἶναι ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου, ὁ ἱερός Ναός; **Στηλιτεύει** ὅσους φτιάχνουν Ναούς πολυτελεῖς με χρυσᾶ καὶ ἀσήμα. Με αὐστηρότητα μιλάει γιὰ ἐκείνους, κληρικούς ἢ λαϊκούς, πού νομίζουν, ὅτι δοξάζεται ὁ Θεός ὅταν ὁ Ναός εἶναι πολυτελής, με **πλούσια διακόσμησι**, ὁμοίωμα, θά λέγαμε, ναοῦ εἰδωλολατρικοῦ.

● Ἡ πολυτέλεια καὶ τὰ **χρυσᾶ τάματα** ἀντίκεινται στό ὄλο πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἕνας νεώτερος στοχαστὴς τοῦ Χριστιανισμοῦ γράφει:

- Ἡ Ἐκκλησία γεννήθηκε στό σπῆλαιο.
- Μεγαλοῦρησε στίς κατακόμβες.
- Καὶ θάφτηκε στά μέγαρα καὶ στὴν σατανικὴ πολυτέλεια!

Πῶς κτίζεται ἓνας Ναός;

Θεμελιώδεις ἀρχές γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησι ἓνός Ναοῦ:

● Οἱ **διαστάσεις** του νά εἶναι ἀνάλογες με τὸν πληθυσμὸ τῆς ἐνορίας, τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος.

- Ἡ **ἀπλότητα** καὶ τὸ ἀνεπιτήδευτο.
- Ἡ **καθαρότητα** καὶ ἡ **κοσμιότητα**.
- Ἡ **στερεότητα** ὡς κτηρίου.

— Πῶς εἶναι δυνατόν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Σταυροῦ νά ἀνέχεται στους Ναούς ἄσκοπη καὶ **μάταιη πολυτέλεια**, ὅταν ὁ Θεῖος Ἰδρυτὴς τῆς ρητῶς ἀπαγορεύει ἀκόμη καὶ τὴν ἄσκοπη καὶ περιττὴ μέριμνα γιὰ τὸ **ντύσιμο** τοῦ σώματος; Καὶ φυσικά τὸ **ἀνθρώπινο σῶμα**, κατοικητήριο τῆς ἀθάνατης ψυχῆς, εἶναι πάνω ἀπὸ κάθε **χειροποίητο Ναό** (Ματθ. στ' 28).

— Πῶς εἶναι δυνατόν ἡ Ἐκκλησία ν' ἀνέχεται τὴν **σατανικὴ πολυτέλεια** σέ Να-

ούς, ἀφοῦ ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος κεντηριάζει ὄσους προσέρχονται στή λατρευτική σύναξι μέ χρυσά **δακτυλίδια** καί **φантаχτερά φορέματα** (Ἰακ. β' 2-3);

— Πῶς εἶναι δυνατόν ἡ Ἐκκλησία νά ἐγκρίνη δαπανηρότατες **διακοσμήσεις** Ναῶν, **χρυσοῦφαντες** ἱερατικές στολές, χρυσές **λειψανοθήκες**, καί **ὀλόχρυσα** ἱερά σκευή; Ἄν τά χρήματα πού πρέπει νά δίνη ἡ Ἐκκλησία στους φτωχοὺς δέν εἶναι πολλαπλάσια ἀπό αὐτά πού δαπανᾷ γιά ὀλόχρυσες εἰκόνες, γιά μαρμάρινα σκαλιστά προσκνητήρια, γιά πλουσιώτατα δάπεδα καί ἄλλες ἐκκλησιαστικές χλιδές, τότε δέν ἔχει καμμία σχέση μέ τόν **ταπεινό Ἰησοῦ**, μέ τόν **ἀσκητή Βαπτιστή**, μέ τόν **Καλό Σαμαρείτη**. «Θρησκεία καθαρά καί ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καί Πατρὶ αὕτη ἐστίν, ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανὰ καί χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν» (Ἰακ. α' 27).

● Εὐπρέπεια τοῦ Οἴκου τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ὁ **ἐπιδεικτικός καλλωπισμός**, ἡ πλήρωσις τοῦ ναοῦ μέ σκαλιστές (ἀπό καρυδιά) πολυθρόνες. Εὐπρέπεια εἶναι ἡ **ἁρμονία** καί **ἡ τάξις**, ἡ καθαρότητα καί ἡ ἀπλότητα.

Βυζαντινὴ μεγαλοπρέπεια!

Ὅταν ἐπιμένουμε γιά τὴν ἀπλότητα καί τὴν ὠραία εὐπρέπεια τοῦ Ναοῦ, δεχόμαστε καί τίς ἐξῆς ἀντιρρήσεις:

— Καί τότε γιατί ὄλοι μιλάνε γιά **βυζαντινὴ μεγαλοπρέπεια**; Γιατί προβάλλουν ὡς ὑπόδειγμα τὸ ἔργο τοῦ Ἰουστινιανοῦ, τὴν **Ἁγία Σοφία**, πού ἦταν (καί εἶναι) γεμάτη χρυσάφι καί λίθους πολυτελεῖς; Δέν εἶναι ὁ Ναός τῆς Ἁγίας Σοφίας ἡ δόξα τοῦ Βυζαντίου καί γενικώτερα τῆς Ἐκκλησίας; Στὴν ἐποχὴ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου (4ος αἰώνας) δέν ὑπῆρχε ἡ μεγάλη καί πολυτελέστατη Ἁγία Σοφία. Μικρότερος Ναός, ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Σοφίας, φιλοξενοῦσε τόν μεγαλόπνοο κήρυκα Χρυσόστομο. Παρ' ὅλα αὐτά διαμαρτύρεται ὁ ἅγιος Πατὴρ, διότι καί ἐκεῖνος ὁ Ναός εἶχε πολυτέλεια. Δέν χαρακτηρίζοταν γιά ἁγία καί **ἀναγκαία εὐπρέπεια**.

● Σὲ μία ὁμιλία του ρωτᾷ: «**Μέ τί ποτήριο ὁ Χριστός μετέδωσε στό Μυστικὸ Δεῖπνο τὸ πανάγιο Αἶμα καί τὸ πανακήρατο Σῶμα Του; Μήπως μέ χρυσὸ ἢ ἀσημένιο Ποτήριο; Φυσικά, ὄχι. Κάποιο πῆλινο ποτήριο φιλοξένησε τὸ Σῶμα καί τὸ Αἶμα Του**». Καί συνεχίζει ὁ ἅγιος Πατὴρ: «**Χρυσῶν ψυχῶν, οὐχὶ χρυσῶν σκευῶν δεῖται ὁ Θεός**».

— Ἄν πείραζε ἡ πολυτέλεια στους Ναοὺς, τότε γιατί μιλάμε γιά τὴν **δόξα τῆς μεγαλοπρεποῦς Ἁγίας Σοφίας**; Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀπηύθυναν πολλοὶ στὸν μακαριστὸ λειτουργιολόγο καί σύγχρονο ἅγιο **π. Γεωβάσιο Παρασκευόπουλο**. Καί ἀπάντησε: «**Ποιὸς σᾶς εἶπε, ὅτι ἡ δόξα τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἡ Ἁγία Σοφία; Ὁ τάφος τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπῆρξε ἡ πολυτέλεια τοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας!**». Καί συνέχισε: «**Ἐμμεσος καρπὸς τῆς πολυτέλειας ἐκείνης εἶναι ἡ σημερινὴ νέκρωσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, πού δόθηκε περισσότερο τοῦ πρόποντος προσοχὴ στὴ διακόσμησι τῶν Ναῶν μέ χρυσὸ καί ἄργυρο, ἄρχισε ἡ ἐξασθένησις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ἡ πνευματικὴ τῆς νέκρωσις. Ἀπὸ τότε ὑπεισήλθε στὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία ἡ γάγγραινα τῆς σημερινῆς ματαιοδοξίας... Ἀπὸ τότε τὸ κήρυγμα σχεδὸν παραμελήθηκε καί τὴ θέσι του κατέλαβαν ἡ ὠραία φωνή, ἡ συγχρονησμένη μουσική, τὰ ἀδαμαντοκόλλητα ἱερά!!!**».

● **Συμπέρασμα**: Τὸ «Ἁγίασον, Κύριε τοὺς ἀγαπῶντας τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου Σου», σημαίνει: «Ἀνάδειξε, Κύριε, ἁγίους ὄσους συντελοῦν στό νά παρουσιάσῃ ὁ Ναός Σου ἁρμονία καί σεμνότητα».

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Τό ἐκλεκτό λείμμα

Ρωμ. ια' 1-3

Δέν ἀπομακρύνει ὁ Θεός (στ. 1)

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι δεδομένη. Ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καλεῖ. Γιά ὅλους εἶναι ἡ προσφορά τοῦ Χριστοῦ. Ἐπιβεβαιωτικῶς καί γιά τό λαό τοῦ Ἰσραήλ. Ἡ ἀπώλεια ἑνός ἀνθρώπου δέν ὀφείλεται στήν ἔλλειψη ἀγάπης ἢ σέ τυχόν διακρίσεις, πού κάνει ὁ Θεός. Οὔτε διακρίσεις, οὔτε «διαστολή» κάνει ὁ Θεός. Ἐπιβεβαιωτικῶς, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἀπειθοῦν, «κλωτῶνε» μέ ἀσέβεια τίς συνεχεῖς εὐκαιρίες τοῦ Θεοῦ, τότε φυσικά ἐπέρχεται ἡ ἀπώλεια, μέ ἀποκλειστικό ὑπεύθυνο τόν ἄνθρωπο.

Κάτι τέτοιο ἐπιδίδκει ν' ἀποδείξει ὁ Παῦλος. Ναι, ἦταν λαός τοῦ Θεοῦ ὁ Ἰσραήλ. Ναι, εἶχε δώσει ὁ Θεός τίς ἐπαγγελίες Του, ὅτι θά γίνη ἔθνος μεγάλο, μέ πλῆθος σάν τά ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καί σάν τήν ἄμμο τῆς θαλάσσης. Ἀλλά δέν εἶχε ὑποσχεθῆ, ὅτι ὅλοι θά σωθοῦν, χωρίς τή δική τους βούλησι. Ἀντιμετωπίζει ἕνα παρόμοιο ἐρώτημα στή συνέχεια τῆς Ἐπιστολῆς, στό 11ο κεφάλαιο: Μήπως ὁ Θεός μερικούς τοὺς ἔδιωξε ἀπό κοντά Του; Μήπως τοὺς ἔσπρωξε καί βγήκαν ἔξω ἀπό τήν ἐπιρροή τῆς σωτηριώδους ἀγάπης Του; Ὁχι. Ἐπιβεβαιωτικῶς πῶς παρουσιάζει τή νέα αὐτή περίπτωση ὁ Παῦλος, ἀπαντώντας καί ἐπί τῆ βάσει τῆς Παλ. Διαθήκης: *«Λέγω οὖν, μή ἀπόστατο ὁ Θεός τόν λαόν αὐτοῦ; Μή γένοιτο. Καί γάρ ἐγώ Ἰσραηλίτης εἰμί, ἐκ σπέρματος Ἀβραάμ, φυλῆς Βενιαμίν»* (Ρωμ. ια' 1). Δηλαδή: Ρωτῶ τώρα: Μήπως ἀπέριψε ὁ Θεός τό λαό Του; Μή γένοιτο. Ἀλλωστε καί ἐγώ Ἰσραηλίτης εἰμαι, ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ, ἀπό τή φυλή τοῦ Βενιαμίν.

• Ἀπό τά ἀδύνατα τοῦ Θεοῦ εἶναι νά μὴν ἀγαπᾶ, νά ἀποθῆ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Θεός ὅλους τοὺς ἀγαπᾶ. Ὅλους τοὺς ἐλκύνει.

Ἰδίως ἀπό τή στιγμή, πού ἔσπρωξε πάνω στή γῆ τόν ὑπέρθειο μαγνήτη, τό Σταυρό Του. Ὅλους θέλει νά τοὺς ἐλκύσῃ. Δέν ἐλκύονται ὅλοι, διότι δέν θέλουν ἢ διότι δέν μπορούν. Ἐνας μαγνήτης, ὅσο ἐλκυστική δύναμις κι ἂν ἔχη, δέν μπορεῖ νά τραβήξῃ ἕνα ἀντικείμενο, πού ὄχι ἀπλῶς εἶναι προσκολλημένο, ἀλλ' εἶναι δεμένο πάνω σέ κολώνα μέ συρματόσχοινο. Ἐτσι καί ὁ Χριστός. Ὅσο ἐλκυστική κι ἂν εἶναι ἡ χάρις Του, δέν μπορεῖ νά ἐλκύσῃ ἀνθρώπους, πού πεισματικά ἐξακολουθοῦν νά εἶναι δεμένοι μέ ἄλυσίδες πάνω στά πάθη τους ἢ στήν πλάνη τους. Δέν μπορεῖ νά βιάσῃ τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου.

• Δέν μπορεῖ ν' ἀποθῆ ὁ Θεός, καί μάλιστα τόν λαό Του, τόν Ἰσραήλ. Τρανοτάπη ἀπόδειξις ἡ περίπτωση τοῦ ἴδιου τοῦ Παύλου. Σάν νά ἔλεγε: Ἐάν ὑπῆρχε ἕνας Ἰσραηλίτης, πού θ' ἀποθῆ ὁ Θεός ἀπό κοντά Του, αὐτός εἶμαι ἐγώ. Δέν εἶμαι ἀπλῶς Ἰσραηλίτης (Ἐβραῖος. Φίλιπ. γ' 5). Ἦμουν ἀπό τοὺς φανατικότερους τοῦ Ἰσραήλ. Γιά χάρι τοῦ Νόμου, πολέμησα μέ ὀρμή τό Χριστό καί τήν Ἐκκλησία Του. Καί ὅμως, ὄχι μόνο δέν μέ ἀπόθῃ, ἀλλά μέ «κυνήγησε» μέ τήν ἀγάπη Του καί μέ κάλεσε καί μ' ἔκανε ἀπόστολο καί κήρυκά Του.

Ἐάν διάλεγε ὁ Θεός κατηρικά καί ἄδικα κοντά Του μερικούς καί τοὺς ἄλλους τοὺς ἀπέριψε καί τοὺς ἀποθῆ, τότε δέν θά ἦταν σκευός ἐκλογῆς Του ὁ Παῦλος.

Πόσο παρήγορο γιά ὅλους μας! Δέν μᾶς ἀποθῆ ἀπό τή βασιλεία Του οὔτε μᾶς παρωθεῖ στήν κόλασι. Μᾶς ἀγαπᾶ ὅλους καί μᾶς περιμένει. Ἡ ἀγάπη Του περιμένει τήν ἀνταπόκρισι τῆς ἐλευθερίας μας. Τά λόγια του βεβαιωτικά: «Ἐάν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντα εἰς ἐλκυσμός πρὸς ἑμαυτόν» (Ἰωάν. ιβ' 32).

Ὁ λαός προκαλεῖ τὸ Θεό (στ. 2-3)

Κανένα δέν ἀπομακρύνει ὁ Θεός. Πολύ περισσότερο ἐκείνους, πού μέσα στό προαιώνιο σχέδιό Του ἔπαιξαν κάποιο ρόλο γιά τὴν προετοιμασία τῆς μεγάλης ἡμέρας, τῆς ἐλεύσεως, δηλαδή, τοῦ Μεσσία. Γιά τὸ λαό τοῦ Ἰσραὴλ μιλάει ὁ Παῦλος, ἀλλὰ τὰ λόγια του ἰσχύουν γιά ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Δέν ἀποτελοῦσε διάκρισι ἡ ἐκλογή τοῦ Ἰσραὴλ ὡς λαοῦ ἐκλεκτοῦ. Θ' ἀποτελοῦσε διάκρισι, ἂν ὅλοι οἱ Ἰσραηλίτες σώζονταν μόνο καὶ μόνο διότι ἦσαν Ἰσραηλίτες. Κανένας Ἰσραηλίτης δέν σώθηκε, ἐπειδὴ ἦταν Ἰσραηλίτης, ἔστω κι ἂν ἦταν ἅγιος Ἰσραηλίτης. Σώθηκαν καὶ σώζονται Ἰσραηλίτες καὶ ἔθνη καὶ κάθε γένους καὶ φυλῆς, ὅσοι πιστεύουν στὸν Ἰησοῦ Χριστό καὶ ζοῦν κατὰ τὴν ἐντολὴν Του.

Ἡ ἐπιλογή τοῦ Ἰσραὴλ γιά τὸν προδρομικό ρόλο ἀποτελοῦσε εὐθύνη, ὄχι πρόνομιο. Εἶχαν μεγαλύτερη εὐθύνη, διότι σ' αὐτοὺς ὅλα μιλοῦσαν γιά τὸν Χριστό. Δέν τοὺς ἀπώθησε ὁ Θεός ἀπὸ τὴ σωτηρία. Οἱ ἴδιοι μέ τὴν ἀπιστία καὶ σκληροκαρδία τοὺς ἀπωθήθηκαν καὶ ἀπωλέσθηκαν.

Γι' αὐτὸ λέγει στὴ συνέχεια τῆς Ἐπιστολῆς ὁ ἀπ. Παῦλος: *«Ὁὐκ ἀπόστατο ὁ Θεός τὸν λαόν αὐτοῦ ὃν προέγνω. Ἡ οὐκ οἶδατε ἐν Ἠλίᾳ τί λέγει ἡ Γραφή, ὡς ἐντυγχάνει τῷ Θεῷ κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ λέγων: Κύριε, τοὺς προφῆτας σου ἀπέκτειναν καὶ τὰ θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν, κἀγὼ ὑπελείφθην μόνος, καὶ ζητοῦσι τὴν ψυχὴν μου»* (στ. 2-3). Δηλαδή: Δέν ἀπέρριψε ὁ Θεός τὸ λαό Του, πού ἀγαποῦσε ἀπὸ παλιά ὡς δικό Του. Δέν ξέρετε τί λέει ἡ Γραφή γιά τὸν Ἠλία, ὅτι δηλαδή κατηγορεῖ στὸν Θεό τὸν Ἰσραὴλ λέγοντας: «Κύριε, τοὺς προφῆτες Σου σκότωσαν, τὰ θυσιαστήριά σου γκρέμισαν, καὶ ἐγὼ ἀπέμεινα μόνος, καὶ ζητοῦν τὴ ζωὴ μου;»

Οἱ βασικὲς ἀλήθειες τῆς περικοπῆς:

- Δέν ἀπορρίπτει ὁ Θεός κανένα ἐκ τῶν προτέρων, ἀσχέτως ἂν ἡ παγγνωσία Του διεισδύη καὶ στὰ ἔσχατα καὶ γνωρίζη ποιοὶ σώζονται καὶ ποιοὶ ὄχι.

- Δέν ἀποτελεῖ διακριτικὴ στάσι τοῦ Θεοῦ ἡ ἐπιλογή ἑνὸς προσώπου ἢ ἑνὸς λαοῦ γιά κάποιο ἔργο. Πρὶν ἀπὸ τὰ ἔθνη διάλεξε τὸν Ἰσραὴλ σάν θεματοφύλακα τῶν δια-

θηκῶν, τῶν προφητειῶν, τῶν ἐντολῶν, τῶν ἐπαγγελιῶν. Τὸ νὰ εἶναι κανεὶς φύλακας ἐπιταγῶν, πού ἐξαργυρώνονται μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια, δέν σημαίνει ὀπωσδήποτε, ὅτι καὶ ὁ ἴδιος εἶναι πλούσιος.

- Ὁ λαός τοῦ Ἰσραὴλ δέν φάνηκε ἄξιος τῆς τιμῆς, πού τοῦ ἔκανε ὁ Θεός. Συμβαίνει καὶ στὴν περίπτωση τοῦ Ἰσραὴλ κατὰ ἀνάλογο μέ τὸν Ἀδάμ. Τιμημένος, ἀλλὰ παραβάτης.

- Ἡ Ἁγία Γραφή δέν ἀποκρύπτει καὶ τὴν ἀναξιότητα καὶ τὴν ἀθεψία, ἀκόμα καὶ τὴν ἀσέβεια καὶ τὴν θεοκτονία τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ. Δέν εἶναι κανένα πλαστὸ βιβλίον, πού προσπαθεῖ νὰ ὠραιοποιήσῃ καὶ νὰ ἐξιδανικεύσῃ τοὺς ἥρωές του. Δέν πρόκειται γιά βιβλίο-ἐγκώμιο τοῦ Ἰσραὴλ. Εἶναι ἡ ἱστορία τῆς πώσεως καὶ τοῦ ἔργου γιά ἀνόρθωσι.

- Ἀνάμεσα στοὺς Ἰσραηλίτες, πού ἀσεβοῦσαν καὶ πολεμοῦσαν κάποτε τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ, ὑπῆρχαν καὶ οἱ πιστοί, οἱ ἐνάρετοι, οἱ ἀληθινοὶ προφῆτες, ὅπως ὁ Ἠλίας. Θεωρεῖται ὁ Ἠλίας ὡς ὁ Παῦλος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Τὴ μαρτυρία τοῦ Ἠλίας ἐπικαλεῖται ὁ Παῦλος, γιά νὰ δείξῃ ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν, αὐτὴ εἶναι, πού τοὺς ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴ σωτηρία. Ἡ Γραφή μιλάει *«ἐν Ἠλίᾳ»*. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μιλάει μέ τὸ στόμα τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἀποστόλων.

- Ὁ Ἠλίας εἶναι «τῶν προφητῶν ἡ κρηπίς». Εἶναι μαζί μέ τὸ Μωϋσῆ οἱ δύο ἐκλεκτότεροι ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ καὶ θεϊκότεροι ἐκπρόσωποι τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἄλλωστε αὐτοὶ οἱ δύο ἀξιώθηκαν νὰ βρισκῶνται στὸ Θάβωρ τῆς Μεταμορφώσεως καὶ νὰ συλλαλοῦν μέ τὸν τῆς δόξης Κύριο.

Ὁ Ἠλίας ζῆ τὴν ἀποστασία τῆς ἐποχῆς του. Καὶ ἐκφράζει σπὴν προσευχὴ του παράπονο γιά τὴν στάσι τοῦ Ἰσραὴλ. Δέν φάνηκαν οἱ Ἰσραηλίτες μόνο ἀσυνεπεῖς σπὴν πῆρσι τῶν ἐντολῶν ἢ μόνο ἀχάριστοι ἢ μόνο ἀπειθεῖς καὶ ἀποστάτες ἢ μόνο μοιχοὶ πνευματικά, ἐρωτοτροποῦντες μέ ψεύτικους θεοὺς. Ἄλλ' ἔφτασαν καὶ στὸ σημεῖο τῆς μανιώδους πολεμικῆς κατὰ τοῦ Θεοῦ. Τὴ θηριωδία τοῦ Ἰσραὴλ κατὰ τοῦ Θεοῦ ἐκφράζει καὶ ὁ Ἠλίας, μιλώντας στὸν Κύριο (Ρωμ. ια' 3).

Δ.Γ.Α.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Κατά φύσιν - ὑπέρ φύσιν

Τό Παιδί τῆς Μητέρας θαυμάζουμε. **Τ**ό σπέρμα τῆς γυναικός» (Γεν. β' 15) ἀνυμνοῦμε. Τό Πρωτευαγγέλιο, ἡ πρώτη γλυκύτατη προφητική ἐλπίδα γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Χριστός, ὡς Υἱός τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἀμήτωρ. Γεννήθηκε πρό πάντων τῶν αἰώνων ἐκ Πατρός. Ὡς Υἱός τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀπάτωρ. Γεννήθηκε μόνο ἀπό Μητέρα. «Μνηστευθείσης τῆς μητρός αὐτοῦ Μαρίας...» (Ματθ. α' 18).

- Ὑπερφυσική γέννησις ἡ ἱστορική. Προαιώνια γέννησις ἡ θεϊκή. Κατά φύσιν σκέπτεται ἡ Μαρία ἡ Παρθένο. Κατά φύσιν μνηστεύεται τόν Ἰωσήφ. Κατά φύσιν ἡ παρθενία τῆς, ὅπως κατά φύσιν παρθένο εἶναι κάθε τίμια κόρη, πού μέχρι τόν εὐλογημένο τῆς γάμο διατηρεῖ τήν παρθενία τῆς.

- Κατά φύσιν ἀντιδρᾶ ἡ Παρθένο Μαρία, ἔστω καί ἂν ὁ ἄγγελος Γαβριήλ, πού τῆς ἀναγγέλλει τήν παράδοξη κυφορία, ἀνήκει στούς «ὑπέρ φύσιν».

- Ἐκείνη εἶναι ἀνυποψίαστη γιά τό ὑπέρ φύσιν πού θά ζήσει, γιά τούς ὑπέρ φύσιν προφητικούς λόγους πού λέχθηκαν γι' αὐτήν. Εἶναι ἀνυποψίαστη γιά τίς τόσες ὑπέρ φύσιν παραβολικές εἰκόνες, πού συμβολίζουν τό πρόσωπό τῆς.

- Ἐμεῖς σήμερα θαυμάζουμε τό πρόσωπό τῆς ὡς ὑπέρ φύσιν καί τίς θεομητορικές προφητείες γιά τή θεοπνευστία τους. Ἐμεῖς θαυμάζουμε τήν ὑπέρ φύσιν π.χ. προφητεία τοῦ προφήτη Ἡσαΐα. Ὁκτακόσια περίπου χρόνια πρό Χριστοῦ βλέπει τήν Παρθένο, νά συλλαμβάνη παρθενικά «ἐν γαστρὶ»

καί τήν δείχνει: «Καί τέξεται υἱόν καί καλέσουσι τό ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ...» (Ἠσ. ζ' 14. Ματθ. α' 23).

- Ἐκείνη ὁμως, ἡ Μαρία, δέν ἔβλεπε, δέν διανοεῖτο παρθενική σύλληψη καί γέννησι. Ἄν ἤξερε, ὅτι θά γίνη ὄργανο τοῦ ὑπέρ φύσιν, δέν θά ἀντιδρῶσε στόν Γαβριήλ μέ τήν κατά φύσιν ἐρώτησί τῆς: «Πῶς ἔσται μοι τοῦτο;» (Λουκ. α' 34).

- Ἄν ἤξερε, ὅτι θά γίνη ὄργανο στό ὑπέρ φύσιν, στό σχέδιο τῆς θεϊκῆς βουλῆς, δέν θά μνηστεύταν. Τό λέει καθαρά ὁ εὐαγγελιστής: «Μνηστευθείσης τῆς μητρός αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς ἐν ῥέθῃ ἐν γαστρὶ...» (Ματθ. α' 18). Αὐτό τί σημαίνει; Ὅτι δέν ἦταν εἰκονική ἡ μνηστεία τῆς.

- Καί αὐτό βέβαια δέν εἶναι ὑποτιμητικό γιά τήν Παρθένο. Εἶναι λίαν τιμητικό. Ἄς δοῦμε καί ἄλλο ἓνα κατά φύσιν, πού ὁμως ἔγινε ὑπέρ φύσιν.

- Πρόκειται γιά τά ὅσα συνέβησαν μέ τόν Ἰωσήφ, τόν μνηστορα τῆς Παρθένο.

- Κατά φύσιν ὁ σεβάσμιος αὐτός καί ἅγιος ἄνθρωπος ἀναμένει τήν ὥρα τοῦ γάμου. Κατά φύσιν ἀντιδρᾶ, ὅταν διαπιστῶνῃ τή θαυμαστή κυφορία τῆς Παρθένο, ὡς παρθένο! Κατά φυσικό τρόπο σκέπτεται «κλειψίγαμον ὑπονοῶν». Σκέπτεται νά μή τήν διαπομπεύσῃ, ἀλλά νά διαλύσῃ ἀθόρυβα τόν ἀρραβῶνα μαζί τῆς...

- Ὅλα αὐτά τά κατά φύσιν, ἠθικά βέβαια πράγματα, πῶς μεταμορφώθηκαν σέ ὑπέρ φύσιν; Στή γέννησι τοῦ Χριστοῦ, στή σάρκωσι τοῦ Θεοῦ Λόγου, δέν

έχουμε άπλως *ύπέρ φύσιν* γεγονός. Έχουμε *μυστήριο*. Δέν τό χωράει ή λογική τοῦ ανθρώπου.

—Μαρία Παρθένε, *έσένα διάλεξε* ό Θεός νά ενεργήση τό *ύπέρ φύσιν*. Όργανο τό Πνεῦμα τό Άγιον. «*Εύρέθης έν γαστρί έχουσα έκ Πνεύματος Άγίου*» (Ματθ. α΄ 18). Έγινες *δοχείον* τοῦ Άγίου Πνεύματος. Καί έγιναν όλα αυτά μέσα σου, τά «*ύπέρ φύσιν*», διότι και πρίν μέσα σου μέ τήν προσωπική σου *άρετή* είχες έτοιμάσει δύο «*ύπέρ φύσιν*». Καί αυτά είναι ή *καθαρότητά* σου και ή *ταπεινώσίς* σου.

—Καί σύ Ίωσήφ ήσύχαζε. Μή φοβάσαι. Μή βλέπης μέ φυσικά μάτια τό *μυστήριο*. «*Ίωσήφ, τό έν αὐτῇ γεννηθέν έκ Πνεύματος έστιν Άγιου*» (Ματθ. α΄ 20). Όργανο τῆς θείας εὐδοκίας είσαι, Ίωσήφ. Δέν θά είσαι οὔτε θά γίνης κατά φύσιν ό άνδρας τῆς Μαρίας. Είσαι ό *προστάτης* τῆς Παρθένου. Είσαι ό *φύλακας* τοῦ Μυστηρίου. Σέ βεβαιώνουν οι άλλεπάλληλες *υπερφυσικές* *αγγελοφάνειες*.

—Καί σύ, *Κύριέ* μας, ό έκ Παρθένου τεχθείς, είσαι ό *Υπέρ φύσιν* Θεός αληθινός. *Ό ύπέρ φύσιν ύπάρχων* Θεός, *έγινες κατά φύσιν άνθρωπος*. Στο πρόσωπό Σου ένώθηκαν τό κατά φύσιν και τό *ύπέρ φύσιν*, ή θεία και ή ανθρώπινη φύσις. Έρθες νά μᾶς πάρης από τό *παρά φύσιν*, από τήν άμαρτία και τό θάνατο, και νά μᾶς άνεβάσης στο κατά φύσιν, στή σωστή ανθρώπινη συμπεριφορά, και νά μᾶς άνυψώσης στο *ύπέρ φύσιν*, στήν *άγιότητα*.

—*Είσαι ό Ίησοῦς* μας! *Ό Γλυκύτατος Σωτήρας* μας. Σέ *δοξολογοῦμε* *εις πάντας* τούς αιώνας.

Άπλότητα και στήν ταφή!

πάπας Φραγκίσκος είναι βεβαίως άποκομμένος από τήν Όρθόδοξο πίστι και παράδοσι, άλλ' αυτό δέν

σημαίνει, ότι δέν διδάσκει ή *άπλότητά* του, ιδίως σέ όσα αφήνει ως «διαθήκη» για τόν θάνατό του, τήν κηδεία του και τήν ταφή του. Παραθέτουμε μερικά από όσα ανακοίνωσε στις 19 Νοεμβρίου, πού φανερώνουν, ότι θέλει νά «παραιτηθῆ από μιά πρακτική πολλών αιώνων».

«Ό πάπας Φραγκίσκος, πού άποφεύγει ήθελημένα τίς πομπώδεις επιδείξεις και τά προνόμιά του ως έκ τῆς θέσεώς του, ως επικεφαλῆς τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμού, αποφάσισε, ότι ένα *άπλό ξύλινο φέρετρο* τοῦ άρκει όταν θά έρθη ή ώρα για τήν κηδεία του.

Τό Βατικανό ανακοίνωσε, ότι ό Φραγκίσκος θά παραιτηθῆ από μιά πρακτική πολλών αιώνων, πού θέλει τόν ποντίφηκα νά ένταφιάζεται σέ τρία άλλεπάλληλα φέρετρα, φτιαγμένα από κυπαρίσσι, μόλυβδο και βελανιδιά!

Η σορός τοῦ Φραγκίσκου δέν θά εκτεθῆ σέ λαϊκό προσκύνημα σέ μία υπερψωμένη πλατφόρμα στο Ναό τοῦ Άγίου Πέτρου. Οι επισκέπτες θά μπορούν νά υποβάλουν τά σέβη τους, όμως ή σορός του θά παραμείνη μέσα στο φέρετρο, μέ κλειστό καπάκι...

Ήδη από πέρυσι ό Φραγκίσκος είχε πει, ότι θέλει νά *άπλοποιήση* τίς μεγαλοπρεπείς τελετές, πού οργανώνονταν για τίς κηδείες τῶν προκατόχων του.

Θά γίνη επίσης ό πρώτος πάπας έδῶ και πάνω από έναν αιώνα, πού θά ταφῆ έκτός τοῦ Βατικανού. Αντί νά ένταφιασθῆ στή Βασιλική τοῦ Άγίου Πέτρου, όπου έχουν ένταφιασθῆ 91 ποντίφηκες, ό Φραγκίσκος προτιμᾶ τή Βασιλική τῆς Παναγίας τῆς Ρώμης. Σ' αὐτήν πηγαίνει για νά προσευχηθῆ πρίν και μετά τά ταξίδια του στο έξωτερικό...».

• Δέν είναι τό μόνο σημάδι, πού οι άλλοτε τήν *πολυτέλεια* περιφέροντες έτερόδοξοι Παπικοί, δείχνουν σέ μᾶς τούς Όρθόδοξους τήν *άπλότητα* και τήν

λιτότητα, τόσο για τήν λειτουργική μας εμφάνισι, όσο και για τόν ὄλο μας βίο.

- Βεβαίως τά ὅσα ἔχουν γραφή τόν τελευταῖο καιρό γιά ἀνήθικη συμπεριφορά καί ὑπεξαίρεσι χρημάτων ἀπό κληρικούς τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ, εἶναι ἀπολύτως κατακριτέα.

- Ἐκεῖνο πού ἔμεῖς, οἱ λεγόμενοι ὀρθόδοξοι, ὀφείλουμε νά προσέξουμε, εἶναι ἡ ἐπιστροφή μας στήν ἀπλότητα, σεμνότητα καί ἀγιότητα τοῦ βίου μας. Ἦδη ἔχουμε ξεπεράσει σέ πολυτέλεια, ἐπίδειξι καί φιγούρα ἀκόμα καί μεγιστάνες τῆς κοσμικῆς ζωῆς. Ἄς μή λησμονοῦμε τό τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου: «*Χρυσῶν ψυχῶν, οὐχί χρυσῶν σκευῶν δεῖται ὁ Θεός*».

Ἄλκοόλ, ἀντιχριστιανικές ἐπιθανάτιες ἐπιθυμίες καί ἀθεΐα!

Ἦ τά ἀλήθεια τί προσέφερε στή Θεσσαλονίκη ὁ ἀποθανών πρώην δήμαρχος τῆς **Γιάννης Μπουτάρης**; Μήπως τήν περιφρόνησι κάθε ἠθικῆς ἀξίας; Μήπως τήν ἀλκοολική του ἐξάρτησι; Μήπως τήν ἐξώθησι τῶν νέων σέ αἰσchrή ζωή;

- Γιά ποιὰ προσφορά του ἔσπενσαν πρωθυπουργός, ὑπουργοί καί ἄλλοι μεγαλόσχημοι νά δώσουν τό παρόν στήν «**πολιτική κηδεΐα**» του σέ πλατεΐα τῆς Θεσσαλονίκης; Μήπως γιά τήν διακωμώδησι ἐκ μέρους του κάθε μορφῆς χριστιανικῆς πίστεως καί ἐκκλησιαστικῆς παρουσίας; Ἦ μήπως γιά τόν πλουτισμό του μέ τά ἀμπέλια καί τά κρασιά του;

- Μπάρμπα Γιάννης μπορεῖ νά ἦταν. **Χριστιανός δέν ἦταν**. Καί τί ἐπιζητοῦσε μέ τό ν' ἀνακατέψη καί μιὰ εἰκόνα τῆς «Παναγίας τοῦ κρασιοῦ» μέ τίς ἀθεϊστικές του τελευταῖες ἐπιθυμίες;

- Μπορεῖ στή Θεσσαλονίκη νά εἶχε καί πολλούς θαυμαστές. Αὐτό δέν μετρά καθόλου μπροστά στήν προκλητική στάσι του **ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ** καί τῆς Ἐκκλησίας.

- Πρωτοπόρος στήν καθιέρωσι «πολιτικῆς κηδεΐας». Πρωτοπόρος καί στήν καῦσι τῶν νεκρῶν, ἀφοῦ ἀναγκάστηκε νά πάη στή Βουλγαρία τή σορό τῆς γυναίκας του! Τήν ἔκαψε ἐκεῖ, γιατί στήν Ἑλλάδα δέν εἶχαν ἀκόμη ἀνοίξει τά **ἀποτεφρωτήρια** νεκρῶν σωμάτων.

- Ὁ μπάρμπα - Γιάννης τῶν κρασιῶν καί τοῦ ἀλκπόλ τό μόνο πού δέν ἤθελε νά ξέρη καί νά τιμήση, ἦταν ἡ Ἑλληνική καί Χριστιανική Μακεδονία!

Στρατηγέ, τί θέλετε πίσω ἀπό ἓνα ὁμοφυλόφιλο;

Ἦ ὁ νά φθάση ἓνας ἀξιωματικός στό ὑπατο στρατιωτικό ἀξίωμα, τό νά γίνη ἀντιστράτηγος, ἀρχηγός τοῦ ΓΕΣ, ἀρχηγός ὄλων τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων (τοῦ ΓΕΕΘΑ), ὑπουργός, δέν τόν ἀρκοῦν; Καί μάλιστα, ὅταν ἡ φήμη του εἶναι ἀγαθή;

- Τήν στρατιωτική του πείρα καί τήν ἀγάπη του στήν Πατρίδα μας ἔχει εὐκαιρίες νά τίς δείχνη. Ἐναν ἐπιτυχημένο ἀντιστράτηγο ὁ πωσδήποτε ἡ **Πατρίδα**

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστερί

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ «ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ» 2024

Κύρια άρθρα

Δύο ύπουργοί, σελ. 1. Πότε και πώς Σέ είδαμε; σελ. 17. Τά τρία Τ, σελ. 33. Προσκλητήριο του Σταυρού, σελ. 49. Ἀνασταίνουμε ἢ θάβουμε; σελ. 65. Μικρές λέξεις, μεγάλες ἀλήθειες, σελ. 81. Τί ζητᾶμε; σελ. 97. Μιλᾷε ὁ Υἱὸς στὸν Πατέρα, σελ. 113. Μὴ κατεβῆς ἀπὸ τὸ Σταυρό! σελ. 129. Πὼς σπέρνεις; σελ. 145. Τί νὰ κάνω; σελ. 161. Ποῦ κατοικεῖ ὁ Χριστός; σελ. 177.

Ἑορτολογικά-Ἐπίκαιρα

«Νηστεία, τό πλουσιώτερο ἐστιατόριο» (Μεγ. Τεσσαρακοστή), σελ. 51. Χλαμύδα κοκκίνη (Μεγάλη Παρασκευή), σελ. 68. Πεντηκοστή, σελ. 84. Ἐπρεπε νὰ πεθάνη; (Κοίμησις τῆς Θεοτόκου. 15 Αὐγούστου), σελ. 115. Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο (Χριστούγεννα), σελ. 179.

Γνωριμία μέ τόν Παῦλο

Ρωμ. η' 12-15: Χειραγωγούμενος, σελ. 10. Ρωμ. η' 16-18: Χειραγωγούμενος, σελ. 26. Ρωμ. θ' 29-30: Οἱ πολλοί καί οἱ λίγοι, σελ. 42. Ρωμ. θ' 1-4: Ἡ δικαιοσύνη ἀπὸ τόν Θεό, σελ. 58. Ρωμ. ι' 3-5: Νόμος καί πίστις, σελ. 74. Ρωμ. ι' 6-8: Ἡ δικαιοσύνη ἀπὸ τόν Θεό, σελ. 90. Ρωμ. ι' 9-12: Δικαιοσύνη καί σωτηρία, σελ. 106. Ρωμ. ι' 12-13: Τό ὄνομα τῆς σωτηρίας, σελ. 122. Ρωμ. ι' 14-17: Ἀποστολή κηρύγματος, σελ. 138. Ρωμ. ι' 16-18: Πόσοι ἀκοῦνε τόν λόγο; σελ. 154. Ρωμ. ι' 19-21: Ποιοί ἀκοῦνε καί ποιοί δέν ἀκοῦνε; σελ. 170. Ρωμ. ια' 1-3: σελ. 186.

Πρόσχωμεν

Λειτουργικές προτάσεις τοῦ π. Γερβασίου Παρασκευοπούλου, σελ. 8. Ἱεουργία τοῦ Εὐαγγελίου, σελ. 24. Ἡ λειτουργία κατὰ τόν Χρυσόστομο, σελ. 40. Βασικές λειτουργικές εὐχές, σελ. 56. Δέν ὑπάρχουν στήν Ἐκκλησία ἐπίσημοι καί μὴ, σελ. 72. Οὔτε μυστικά, οὔτε ψιθυριστά, οὔτε... ἀνύπαρκτα, σελ. 88. Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός γιά τό Ναό καί τή λατρεία, σελ. 104. Ἀπόστολος Παῦλος καί λατρεία, σελ. 120. Οἰκοδομή καί σωτηρία, σελ. 136. Ὁ Χρυσόστομος γιά ψευδοπροφήτες καί «χαρισματικούς», σελ. 152. Τό μεγαλεῖο τοῦ ἀρχιερέως Χριστοῦ, σελ. 168. Ἡ εὐπρέπεια τοῦ Οἴκου, σελ. 184.

Κοινωνικά

Ἡ ζωή πρὶν ἀπὸ τή γέννηση, σελ. 163.

Θεολογικά

Οἱ δικοί μας καί οἱ ἄλλοι, σελ. 35. Ἡ πύλη τῆς βασιλείας, σελ. 100. Ἀγάπη στοὺς ἐχθρούς, σελ. 103. Ὁ Χρυσόστομος περί ἱερωσύνης, σελ. 131. Τί σημαίνει πιστεύω; σελ. 147. Ὁ Χρυσόστομος γιά τό κήρυγμα, σελ. 167. Ὁ Χρυσόστομος γιά τήν ἀγάπη, σελ. 172. Ὁ Χρυσόστομος γιά τή φιλοξενία, σελ. 183.

.....
συνέχεια ἀπὸ τή σελ. 190

τόν χρειάζεται. Εἶναι ἀξιοσέβαστο καί πολύπειρο πρόσωπο. Σέ καιροὺς δύσκολους κανεῖς δέν περισσεύει, ἔστω κι ἂν εἶναι ἀπόστρατος.

- Ἐκεῖνο πού ὁ ἴδιος δέν χρειάζεται, εἶναι νὰ τρέχη, σάν ὑπαλληλίσκος του, πίσω ἀπὸ ἕναν λεγόμενο πολιτικό, πού καυχίεται γιά τό ὅτι ὡς **ὁμοφυλόφιλος** ἔχει παντρευτῆ ἕναν... ἄντρα! Ὅλοι ἀποροῦν, πὼς τὰ ἀστέρια του ὁ στρατηγός τὰ σέρνει πίσω ἀπὸ μία λασπώδη κουστωδιά!

- Στρατηγέ! Ἡ πατρίδα σᾶς θέλει στό ὕψος τῶν περιστάσεων, ὑπόδειγμα ἐθνικῶν φρονημάτων, καί ὄχι ὀπαδὸ φλιναφημάτων. Μὲ ὄλο τό σεβασμὸ στό ἀξίωμά σας:

— Ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ δῆθεν πολιτικά πρόσωπα τῆς στρατιᾶς ΛΟΑΤΚΙ!

Ποιήματα

Ψυχή μου, ψυχή μου! σελ. 151.

Ἐκδημίες

Ἐκδημία εὐγενούς πρεσβυτέρας: † Ἀθανασία Ἀποστολοπούλου-Δεσποτίδου, σελ. 55. Σεμνοπρεπῆς θεολόγος: † Παναγιώτης Ἀνδριόπουλος, σελ. 83. Σεβάσμιος ἐπίσκοπος: † Ὁ Κίτρος Ἀγαθόνικος, σελ. 99.

Ἐλεύθεροι σχολιασμοί

Υποκλίνεται ὁ χρόνος - Λυσσασμένα σκυλιά-Σκυλίσιες ψυχές - Ἡ διαστροφή εἶναι ἐλευθερία; σελ. 13-16. — Ὑπέρβασις πίστεως καὶ ἐγκωμίων - Τέσσερις οὐράνιες λέξεις ριγμένες στό βούρκο - Ἄς δοῦμε τίς ἅγιες λέξεις - Πολιτισμός καὶ κληρονομιά, σελ. 29-32. — Ὁρθοδοξία καὶ Εὐαγγέλιο - Ὁ παπᾶς καὶ ὁ ζευγᾶς! - Ὁ «πατέρας» τοῦ ἐπαίσχυντου νόμου - Τῶν ΛΟΑΤΚΙ ἢ ὄλων τῶν Ἑλλήνων; - «Καινά δαιμόνια», σελ. 45-48. — Τό εὐκολο καὶ τό δύσκολο - Ἡ συναίνεσις ἢ βιασμοί - Γιατί; Αὐτός ἔχει γένος; - Βάπτισμα ἢ κωμωδία; σελ. 61-64. — Καθήλωσις - ἀποκαθήλωσις - 10.776 ἐγκλήμανα ἀνηλίκων - Δάσκαλος τό... κινητό! - Οἱ ἄγγελοι γιορτάζουν τό Πάσχα τῆ Μεγάλῃ Τετάρτῃ! - σελ. 77-80. Πρῶτοι οἱ Ἀπόστολοι - Οἱ πλουτοκράτες καὶ οἱ κασσέλες τους - Ἀνισοροπίας τό ἐγκληματικό ἀνάγνωσμα - Δανείζεις τά μάτια σου; - Περιμένει ὁ κόσμος τόν Χριστό, σελ. 93-96. — Εἶμαστε χριστιανοί; - Ἀκροδεξιοί ἢ ἀντίθετοι; - Ἡ ἀποχή δέν εἶναι ἐνοχή; - Ποῦ νά πάω τά μάτια μου; - Χαρά καὶ ἀσφάλεια, σελ.

109-112. — Ὅσα ὑψώνουν οἱ ἄνθρωποι - Παρέλασις ξευτελισμοῦ - Ἀποκεφαλίζει τό μεθύσι! - Εἶναι προκλητικός ὁ πλουτοκράτης, σελ. 125-128. — Ὅλοι φταίμε σέ πολλά - Παίζουμε μέ τίς φωτιές - Ἀμαρτιοφοβία - Μετάνοια, ὄχι παράνοια! σελ. 141-144. — Ὅσα ὑψώνουν οἱ ἄνθρωποι! - Τήν βρῆκαν; Τήν εἶδαν; - Ὑπνος κάτω ἀπό τίς φωτιές! - «Ἐκεῖ πού σταματῶ εἶναι μόνο ἓνα ὄνομα!», σελ. 157-160. Ἐνοχλεῖ ἡ σιγή - Σημασία ἔχει ἡ ἔξοδος - «Δικά μου εἶναι τά παιδιά!» - Πατέρες, ὑπάρχει καὶ Χριστός!!! σελ. 173-176. — Κατά φύσιν-ὑπέρ φύσιν - Ἀλκοόλ, ἀντιχριστιανικές ἐπιθανάτιες ἐπιθυμίες - Στρατηγέ, τί θέλετε πίσω ἀπό ἓνα ὁμοφυλόφιλο; σελ. 188-191.

Ἐπίκαιρο

Ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη

Χριστούγεννα

Προσέγγισις στό μυστήριο τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως.

Σελ. 144. Τιμᾶται 2,5 εὐρώ.

Τηλ.: 2103212713-2103212107.

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καὶ γιά τό 2025

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καὶ γιά τό ἔτος 2025.

- Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.
IBAN: GR 7902602360000390100353548

- Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.
IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

- Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἔξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

Ἡμερολόγιο ἔτους 2025

Ἀφιερωμένο στήν ἀγάπη τοῦ Σταυροῦ.

*Μέ τίν ἀγάπη ὁποῖος τά θάνει,
αὐτό στά ὕστερα παθαίνει.*

*Φοράει ἓνα ἀγκάθινο στεφάνι
καὶ θαίνει πρὸς τό Γολγοθᾶ.*

Τιμᾶται 1 εὐρώ. Γιά περισσότερα (πάνω ἀπό 30) γίνεται ἔκπτωσης 30%.

Τηλ.: 2103212713-2103212713.